

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC - GIẢ : J. HARDIBROOK

CHƯƠNG THỨ MƯỜI HAI

CHIM ĐẠI LÌA BẦY

—DUỆ-LA ơi, thầy Lô-huệ Vinh-tân ra sao? Vì có nào đã lâu nay chúng ta không gặp thầy ấy?

Một buổi tối kia, đương lúc ăn cơm, Ê-mi-li hỏi em như thế.

Cố làm ra vẻ không lo-lắng, Duệ-la đáp rằng:

—Ồ! Vây chớ chị không biết sao? Anh ấy không làm ở nhà máy Lãm-bá nữa. Anh bỏ việc từ lâu.

Lạ-lùng quá, Ê-mi-li nói lớn rằng:

—Không làm ở nhà máy Lãm-bá nữa à? Duệ-la ơi, em không hề nói với chúng tôi một tiếng nào về việc ấy!

Giọng nói của cô chẳng những gồm sự kinh-ngạc, nhưng còn gồm sự quở-trách nặng-nề, đến nỗi Duệ-la bắt đầu trở trên ghế dựa, vì thần-kinh bị kích-thích mạnh-mẽ.

Vẫn giọng tỉnh-tuồng, Duệ-la nói:

—Ồ! Tôi tưởng đã nói với chị rồi.

—Nhưng tại sao thầy bỏ nhà máy Lãm-bá?

—Anh ta có chuyện chi đó với viên đốc-công. Chị phải biết, ông Minh-son nghiêm-khắc lắm.

—Nhưng em không biết đầu-đuôi gốc-ngọn sao?

—Quả thật, tôi không biết chắc tôi có việc gì xảy ra giữa hai người ấy. Tôi chỉ có thể nói rằng Lô-huệ bỏ đi rất vội-vã, và tôi không thấy mặt anh ta nữa.

Ê-mi-li hỏi Duệ-la cả ngàn câu nữa, nhưng chẳng ăn-thua gì. Chàng trả lời quanh-co và cố-ý dùng những câu có hai nghĩa. Chàng cũng tỏ ý chẳng ưa nói về việc đó, nên Ê-mi-li bắt bối-rối vì suy-nghĩ đến Lô-huệ. Cô không

khỏi tưởng rằng Duệ-la giấu một điều hệ-trọng. Chính Duệ-la cũng nhận-biết mình có thái-độ kỳ-khôi, nên chàng nóng lòng mong-mỏi tránh đi. Chàng xét thấy Ê-mi-li không được thỏa lòng, còn mẹ chàng và Luy-xi thì nhìn chàng, có vẻ hỏi-han.

Vây, mới ăn cơm xong, chàng liền ra khỏi phòng ăn, lấy có rằng phải viết một bức thơ. Lúc cửa đã đóng lại, Ê-mi-li nói rằng:

—Kỳ-cục thay, bấy lâu nay chúng ta chẳng biết chút gì về công-việc đó! Tôi tự hỏi có việc chi xảy ra. Tôi tin chắc rằng Lô-huệ không thể làm bất luận việc trái phép nào ở trong nhà máy. Vả, đã lâu chàng chẳng hề đến thăm chúng ta, sự đó dường như bí-mật lắm. Dẫu sao, Duệ-la cũng có vẻ kỳ-cục đương khi nói về việc ấy.

Luy-xi nói rằng:

—Ồ! Có lẽ không có việc chi can-hệ. Có lẽ Lô-huệ bỏ nhà máy vì những cơ riêng.

Bà Vệ-nỗ-ling nói thêm:

—Chắc một ngày kia chàng sẽ đến và sẽ theo lòng ngay-thật sẵn có mà giải-bày cho mẹ con ta biết hết mọi sự.

Nhưng Lô-huệ không đến. Suốt một tuần-lễ, chẳng ai nghe nói về chàng hoặc bởi cách này, hoặc bởi cách khác. Chàng dường như đã biến mất khỏi giữa vòng mẹ con bà Vệ-nỗ-ling. Ê-mi-li hằng ngày suy-nghĩ đến Lô-huệ. Lòng cô đầy mối sâu-thẳm lo-sợ viên-vòng, vì từ đó về sau chàng dường muốn tránh mặt gia-quyển cô. Cô hầu như đã đoán ra tâm-sự của Lô-huệ đối với mình.

(Còn tiếp)